

Prædiken til 5. søndag efter Trinitatis

Luk. 5,1-11

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden. Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!« Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.« Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.« For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.« Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham.

Lukasevangeliet 5,1-11

Vi har hørt en af de mere kendte beretninger, som er evangeliet til i dag. Om den store fangst af fisk, som snart efter kædes sammen med, at Jesus kalder fiskerne til sig som hans disciple. Mest kendt i flokken er Peter, som utallige kirker er opkaldt efter. Fra Peterskirken i Rom til Havrebjergs broderkirke inde i Slagelse, Sct. Peder. Som jo er den gamle danske måde at sige navnet på. Peter er den handlekraftige type, der tit er hurtig til at tage ordet på de andres vegne. Også her reagerer han først ved at forklare, at de jo sandelig har fisket hele natten uden at fange noget som helst. Derfor virker det også håbløst at sejle ud igen. Men han gør nu alligevel, som han får besked på – og bliver flov, da han bagefter ser fangsten. Andre gange misforstod han fuldstændig, hvad der foregik. Og han, som var den mest ivrige, ender som bekendt med at nægte ethvert kendskab til Jesus, da nogen genkender ham som en af disciplene langfredag. Den historie er med på alterbilledet i Sct. Peders kirke – og det er ikke en fejl.

Men der er det bemærkelsesværdige ved kristendommen, at de fortællinger, vi kalder evangelier – dvs. ”glædeligt budskab” – jo på ingen måde forsøger at skjule eller dække over disciplenes misforståelser osv. De er netop en del af historien – og pointen. Man kunne ellers have troet, at når det gjaldt om at komme ud med et nyt budskab – som endte med at brede sig og vokse ud over landegrænserne i alle retninger – at så gjaldt også om, at lade dem, der er med i historien – og lægger navn til den – fremstå lidt mere glørværdigt, end det er tilfældet.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 776, 124 årgang
Juli 2023
ISSN 0901-2214

Men disciplene står ved deres misforståelser. Som f.eks. dengang, hvor de – som vi hørte for lidt siden – jog nogle forældre væk, da de kom for at få Jesus til at velsigne deres børn. Så det ser altså ud til, at disciplene reagerer omtrent, som de fleste af os andre ville have gjort. De virker både skeptiske og ikke specielt troende. Og måske er der andre end mig, der har hørt nogen sige noget lignende om sig selv: Jeg er ikke sådan specielt troende...

Men så ligner vi altså egentlig kun disciplene ganske godt. Og disciplene kom med i historien og fik til opgave at udbrede den som dem, de var. I den salme, Grundtvig digtede til denne søndag, siger han – ligesom evangeliet: ”Vi sætter vort garn ved højlys dag” – og tilføjer så: ”og ej i de smalle sunde”. Hvorfor det? I det smalle sund ville det da ellers være lettere at fange alt, hvad der kom forbi?

Men det er åbenbart ikke meningen. For når det kommer til kristendommen og menneskefiskeriet, så er det noget, der kun kan ske i frihed. Man kan ikke fange eller tvinge nogen til at tro. Tvang dur ikke til noget, når det kommer til tro, eller håb og kærlighed for den sags skyld. Der er altså det sære ved den fangst, vi hører om i dag, at den sker frivilligt. Hvordan kunne disciplene egentlig holde ud at fortælle på den måde om sig selv? Ved tvang var det ikke. Det var vel snarere sådan, at de blev i stand til at fortælle om det hele – inkl. deres utallige fejl og mangler – fordi de var tilgivet. Det var det, der gjorde det muligt at fortælle om det hele.

”Hos Ordet han gik i skole”, siger Grundtvig videre i sin salme om Peter. Ordet, det er Jesu ord. Og Peter kom op i fuldt pensum. Han kom til at se, hvad der var menneskelivets mulighed for at komme i overensstemmelse med sit eget sande væsen og formål – ikke sådan i al almindelighed; men lige midt i det skramlede liv, der var hans – og siden vores – lige hér. Han og de andre disciple lærte det, som vi siden kaldte for kristendommen, at kende som dem, de var. De behøvede ikke at skjule hvem, de var, fortæller evangelierne. Men det er nu lettere sagt end

gjort, synes vi måske. For det er da muligt, at man er nødt til at være den, man nu engang er. Men det er faktisk ikke altid lige rart. Det kan også være ret besværligt. Så hellere skjule sig, kunne man tænke. Både dengang og nu. Der er mange måder. Men rent overordnet kan man sige, at det, det gælder om, er at få lidt til at se ud af meget. Man kan jo prøve med travlhed. Sådan lidt moderat, hektisk travlhed. Det er ret anerkendt.

Men på den anden side må man heller ikke fremstå som om, man har for travlt, for det vidner om manglende kontrol og livskvalitet og måske endda svigt på hjemmefronten. Sådan skulle der efter sigende være opstået et marked for halvfærdigt striketoj, hvor pindene sidder i. Det kan man så have liggende i sofaen og vidne om, at man også har overskud til huslige sysler. Og så er der jo også spraydåsen med duft af nybagt brød til samtale-køkkenet at falde tilbage på.

De to eksempler hører selvfølgelig til i den mere eksotiske afdeling. Men sådan gør vi os utallige anstrengelser for at fremstå som om vi har styr på det hele. Drivkraften er frygt for de andre, som i værste fald kan få tilværelsen til at tørre ind, så den bliver en evig forberedelse til den egentlige og virkelige forestilling. Luther kaldte det at være indkroget i sig selv, og det er ur-synden, det uegentlige liv, der roterer om sig selv. Frem for at rette sig ud mod omverdenen og livet med næsten. I tillid til, at det, det gælder om, er at leve det liv, som er sandt, fordi det er mit. Det kan godt være, når jeg prøver det, at jeg så møder nogle grænser for min for-måen. Men det er mærkeligt nok også kun der, hvor paraderne falder, at overraskelserne kan komme til og livet kan ’tage fusen på en’, som musikeren Peter Bastian kunne sige det.

I en samtalebog med vennen Tor Nørretranders beskrev Peter Bastian, hvordan han i mange år havde levet som ”kvartalsmunk” med lejlighedsvis ophold i en amerikansk sekt og lange, ihærdige forsøg på at blive ’en bedre, helst langt bedre udga-

ve af sig selv’. Men med begrænset succes. Det endte med, at vi var rædselsfulde overfor hinanden, siger han (s.14). – Indtil han oplevede et ’indbrud af kristendom’, som med hans egne ord var en erkendelse af, at ’du er altid allerede elsket’ (s.32). Og det er ikke det samme som at tage sig sammen for at finde en fuldkommen version af sig selv. Det er heller ikke det samme, som at få svar på det hele, sådan én gang for alle. Nye opdagelser følger os hele livet igennem.

Og måske er det netop sådan et menneske bliver sig selv: Den der har sine synders forladelse kan se sine fejl og mangler i øjnene (dem af dem, vi opdager) – eller rettere: tillægge dem nogenlunde den betydning, de har – fordi de er tilgivet, vel vidende, at der nok skal blive noget tilbage at arbejde med. Man behøver ikke at forstille sig, at hykle. Man behøver heller ikke engang at tale ud om sine fejl og mangler i eet væk – eller sine fortræffeligheder, for den sags skyld – det er bare at cirkulere om elendigheden uden at komme fri af den. Men godt det samme. For i stedet indbydes vi – ligesom disciplene – til et sandere liv, et større liv. Et liv, der retter sig udad, uden frygt. Og lad os da bare hér i kirken stå ved, at vi kan vokse med den opgave. Så vi får ægte mod til at leve og retter vores opmærksomhed mod dette liv og de mennesker, som vi har omkring os. Amen.

Stefan Lamhauge Hansen

Provst over Slagelse Provsti

Salmer (Den Danske Salmebog):

402: Den signede dag

687: Hvor dejlig skal vor kirke stå

441: Alle mine kilder

147: Der sad en fiske så tankefuld

461: Jesus Kristus er til stede

726: Gak ud min sjæl, betragt med flid

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk